

Sygn. akt: I C 138/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ostrzeszowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Wierzba-Golicka
Protokolant:	stażysta Kalina Rzepecka-Tomczyk

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2017 r. w Ostrzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa reprezentowanego przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasów Państwowych Nadleśnictwa Syców z siedzibą Syców

przeciwko M. B. Firma Produkcyjno-Handlowa

o zapłatę

oddala powództwo.

/-/ SSR Małgorzata Wierzba-Golicka

Sygn. I C 138/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód Skarb Państwa reprezentowany przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe w dniu 25.06.2016r. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego M. B. kwoty 323,10 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 327,40 złotych od dnia 21.08.2013r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że powód i pozwany zawarli w dniu 08.06.2012r. umowę sprzedaży drewna. Z uwagi na nieodebranie drewna w ilościach określonych w harmonogramie naliczona została kara umowna, której pozwany nie zapłacił.

W dniu 11.01.2017r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ostrzeszowie.

Pozwany M. B., któremu prawidłowo doręczono odpis pozwu oraz którego prawidłowo zawiadomiono o terminie rozprawy, nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Powód nie wykazał, że posiada wymagalną wierzytelność wobec pozwanego.

Zgodnie bowiem z art. 339 § 2 kpc, Sąd dysponuje jedynie przedstawionymi przez powoda okolicznościami faktycznymi i może uznać je za zgodne z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego, jeżeli nie budzą one uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Podkreślenia wymaga fakt, że niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego, a negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo [por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06.06.1972r. w sprawie III CRN 30/72].

Uznaje się powszechnie, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach [vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29.05.1958r. w sprawie I CR 969/57].

W świetle powyższych rozważań Sąd I instancji zważył, iż twierdzenia powoda budzą uzasadnione wątpliwości i nie uzasadniają w żaden sposób żądania pozwu. Na ich podstawie nie sposób bowiem uznać, że powodowi przysługuje względem pozwanego jakiegokolwiek roszczenie, a w szczególności w dochodzonej wysokości.

Powód, oprócz twierdzenia zawartego w treści pozwu, nie wykazał, że powoda i pozwanego łączyła jakaś umowa. Powód nie przedstawił żadnego dokumentu, z którego miałyby wynikać roszczenie powoda wobec pozwanego, a tym samym nie udowodnił, że w ogóle owo roszczenie posiada.

Pozwany nie stawiał się i nie wdał się w spór, a przyjęcie przez Sąd przy wydaniu wyroku zaocznego za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych jest oczywiście dopuszczalne jeżeli, co istotne, twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. W sytuacji gdy powód nie złożył dokumentów wskazujących na istnienie wymagalnej wierzytelności, nie sposób uznać, że Sąd posiada dokument obrazujący istnienie i wymagalność wierzytelności dochodzonej pozwem. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych, nie zwalnia Sądu od obowiązku rozważenia czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądanie pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie naruszy przepisów prawa.

Reguła dowodowa z art. 6 kc nakłada na powoda obowiązek udowodnienia żądania pozwu, czego powód nie uczynił.

Same twierdzenia pozwu o istnieniu wierzytelności i jej wysokości, są niewystarczające.

Na gruncie prawa procesowego art. 6 kc koreluje art. 232 kpc.

Dysponentami postępowania dowodowego są strony, na nich spoczywa ciężar dowodu [art. 6 kc] i są one obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne [art. 232 zdanie pierwsze kpc]. Oznacza to, że przedstawienie materiału pozwalającego na odtworzenie stanu faktycznego należy do stron, a niedostatki w dowodzeniu określonego faktu powodują dla strony, na której spoczywa ciężar dowodu, niekorzystne skutki prawne w postaci przegrania procesu [por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 09.01.2013r. w sprawie I ACa 738/12].

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach. Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być

udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą [por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21.05.2013r. w sprawie I ACa 1520/12].

Powyższe stwierdzenie należy odnieść do powoda, który nie podolał ciężarowi udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne.

Z powyższych względów Sąd uznał żądanie pozwu jako bezzasadne i oddalił powództwo, o czym orzeczono w sentencji niniejszego wyroku.

/-/ Małgorzata Wierzba-Golicka